

РЕШЕНИЕ

№ 1150

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-17 СЪСТАВ, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силияна Григорова

при участието на секретаря Ирена М. Апостолова
като разгледа докладваното от Силияна Григорова Гражданско дело № 20231100104396 по описа за 2023 година

Делото е образувано по искова молба на Л. Г. М. срещу ОД на МВР – Стара Загора и Прокуратурата на РБ за солидарното им осъждане да му заплатят обезщетение за неимуществени вреди от повдигане и поддържане на обвинение в извършване на престъпления, като наказателното производство приключило с влязла в сила оправдателна присъда.

Ищецът твърди, че през април 2011 г. започнал работа в „ДАИ“ гр. Стара Загора към ИА „Автомобилна администрация“ София на длъжност „специалист-инспектор.

На 28.06.2011 г. с постановление на прокурор при ОП – гр. Стара Загора било прието, че са налице достатъчно данни за извършено престъпление по чл. 302, ал. 1, т. 1, пр. 1 вр. чл. 301, ал. 1 от НК и е образувано производство срещу неизвестен извършител. На 15.08.2011 г. М. бил задържан от служителите на полицията и откаран в сградата на 01-во РПУ Стара Загора, където му повдигнали обвинение в извършване на тежко умишлено престъпление. Задържали го за 72 часа, след което спрямо него била взета мярка за неотклонение „гаранция в пари“ в размер на 2 000 лева. В медийното пространство била изнесена информация за съпричастността на Л. М. към участие в организирана престъпна група.

По указания на прокурор при ОП – гр. Стара Загора на 16.08.2011 г. Л. М. бил привлечен като обвиняем за извършени престъпления по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. чл. 321, ал. 2 от НК. С постановление от 16.01.2013 г. обвинението било прецизирано, като ищецът бил обвинен и в извършване на продължавано престъпление по чл. 302, ал. 1, т. 1, пр. 1 и т. 4, б. „а“ вр. чл.

301, ал. 2, пр. 1 и 2 вр. чл. 301, ал. 1 от НК, в съучастие с други лица.

След предявяване на материалите по разследването ОП – гр. Стара Загора изготвила обвинителен акт и го внесла в СпНС. Образованото НОХД № 817/2014 г. било прекратено на 12.11.2014 г. и върнато на прокуратурата.

На 29.06.2015 г. в СпНС отново бил внесен обвинителен акт, но НОХД № 758/2015 г. отново било прекратено и върнато на прокуратурата. Подаденият протест не бил уважен, а определението за прекратяване на съдебно производство – потвърдено от АСпНС.

На 07.03.2016 г. СП отново внесла обвинителен акт. По НОХД № 599/2016 г. се провели около 18 съдебни заседания, а на 06.03.2019 г. съдът постановил присъда, с която признал Л. Г. М. за невиновен по обвиненията и за двете престъпления.

Срещу оправдателната присъда прокуратурата не подала протест и присъдата влязла в сила на 22.03.2019 г.

Ищецът твърди в исковата молба и в уточнителна молба от 05.07.2023 г., че ОД на МВР – Стара Загора и ПРБ носят солидарна отговорност за причинените му вреди от незаконно повдигане на обвинение и привличането му като обвиняем, задържането му за 72 часа, предоставяне на информация на медиите за съпричастност на М. към извършване на престъпления, изготвянето на няколко обвинителни акта и внасянето им за разглеждане в съда и поддържането на обвинението.

По време на досъдебното производство претърпял унижения и страдания. Притеснявал се, че го третират като престъпник, без да е виновен. Страданията му продължили и в съдебната фаза, когато нараснал страхът на М. от неоснователно осъждане. От август 2011 г. бил причислен към престъпници. Затова и негови приятели се дистанцирали, а подкрепа усещал само от близките си. Медийното огласяване на обвиненията внесли предубеждение в обществото, че М. е престъпник. Ищецът се затворил в себе си и ограничил социалните си контакти. Изграденият авторитет и доброто му име били сринати. В продължение на повече от седем години преживял ужасът да е обвиняем и подсъдим за престъпления, които не е извършил. Претърпените неимуществени вреди оценява на 100 000 лева и моли ответниците да бъдат осъдени солидарно да му заплатят исковата сума, ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на оправдателната присъда – 22.03.2019 г., до окончателното изплащане.

Ответникът ПРБ е подал отговор, в който оспорва предявения от ищеца иск по основание и размер. Извършените действия били правно регламентирани, като се оспорва от тях да са произтекли описаните от ищеца вреди над обичайните от незаконното обвинение. Оспорва иска по размер като завишен. Продължителността на наказателното производство обяснява с предявени обвинения и срещу други лица, чието процесуално поведение обосновало забавянето. По отношение на М. не била взета мярка за

неотклонение, а прекратяването на трудовото правоотношение не било по причина на предявените обвинения. Липсвали и доказателства прокуратурата да е разпространявала официална информация за ищеца и за воденото срещу него наказателно производство и това да е станало достояние на широк кръг от хора.

По отношение на законната лихва възразява за погасяване на това акцесорно вземане по давност.

Ответникът ОД на МВР – Стара Загора е подал отговор на исковата молба, в който излага съображенията си, че не е легитимиран да отговаря по предявения от ищеца иск. ДП № 429/2011 г. по описа на ОД на МВР Стара Загора било иззето през 2015 г. и предадено за разследване на ТС БОП – Стара Загора. Като надлежен ответник по иска сочи МВР.

Оспорва основателността на искането за ангажиране на отговорността му и поради липса на действия на разследващите органи, които да са довели до твърдените неимуществени вреди за ищеца. Досъдебното производство било образувано с постановление на прокурор, а всички действия разследващите органи извършили по задължителни писмени указания на прокурор. През 2015 г. разследването продължило от служители на ГДБОП. Оспорва претенцията за главница и лихва.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявен е иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ.

Отговорността на държавата по ЗОДОВ е специална деликтна отговорност в сравнение с общата деликтна отговорност по чл. 45 и сл. от ЗЗД, произтича от общото задължение на нейните органи да зачитат правата и законните интереси на гражданите и юридическите лица и има обективен характер. Тя възниква при наличие на изрично предвидените в ЗОДОВ предпоставки (за разлика от деликтната отговорност по чл. 45 от ЗЗД, породена от нарушеното задължение да не се вреди другиму) и не е обусловена от наличието на вина на длъжностното лице, причинило вредата (чл. 4 от ЗОДОВ).

В случая отговорността на държавата е ангажирана за причинени на ищеца неимуществени вреди от действия на разследващите органи и на представители на прокуратурата – образуване на наказателно производство, повдигане и поддържане на обвинения за извършване на престъпления, за които Л. Г. М. е оправдан.

В доказателствена тежест на ищцовата страна е и установяване на предпоставките за ангажиране на отговорността на всеки от ответниците – претърпени от ищеца вреди и причинно-следствена връзка между тях и незаконните действия от страна на представители на ОД на МВР – Стара Загора и ПРБ.

Установява се от писмените доказателства по делото и от приложените НОХД № 817/2014 г., НОХД № 758/2015 г. и НОХД № 599/2016 г. по описа на СпНС, че с постановление от 28.06.2011 г. прокурор при ОП – гр. Стара Загора е образувано досъдебно производство срещу неизвестен извършител за извършено престъпление по чл. 302, т. 1, пр. 1, пр. 1 вр. чл. 301, ал. 1 от НК. Разпоредено е изготвяне на подробен следствено-календарен план, разпит на свидетели на длъжностни лица, съпричастни към извършване на престъплението, изземване като доказателства на материали и докладване на резултатите от гореописаните действия от разследващия полицай при ОД на МВР – Стара Загора за даване на допълнителни указания.

С постановление от 15.08.2011 г. на прокурор при ОП – гр. Стара Загора са дадени указания на разследващия полицай при ОД на МВР – Стара Загора за привличане на лица, сред които и Л. Г. М., в качеството им на обвиняеми за престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. ал. 2 от НК. Даденото от прокурора указание е изпълнено от старши разследващ полицай при ОД на МВР – Стара Загора и с постановление от 16.08.2011 г. М. е привлечен като обвиняем за посоченото престъпление. На същата дата постановлението е предявено на обвиняемия в присъствието на неговия защитник.

С постановление от 16.01.2013 г. са предявени обвинения в извършване на две престъпления: по чл. 302, т. 1, пр. 1 и т. 4, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 2, пр. 1 и 2 вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК и по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4, т. 2 вр. чл. 321, ал. 2 от НК.

На 02.07.2014 г. в СпНС е внесен обвинителен акт, с който Л. Г. М. е обвинен в извършването на горепосочените престъпления.

В съдебното заседание на 12.11.2014 г. е постановено определение, с което НОХД № 817/2014 г. по описа на СпНС е прекратено и върнато на СП за отстраняване на констатираните процесуални нарушения.

На 30.06.2015 г. е внесен нов обвинителен акт, с променено обвинение за престъплението „подкуп“, като на 09.12.2015 г. производството по НОХД

№ 758/2015 г. отново е прекратено поради установени съществени процесуални нарушения. Срещу това определение е подаден протест, но състав на АСпНС го намерил за неоснователен и потвърдил прекратителното определение на СпНС.

Трети обвинителен акт е внесен в СпНС от СП на 08.03.2016 г., като обвиненията срещу М. са за извършени престъпления по чл. 301, ал. 1, пр. 2 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 от НК и по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4, т. 2 вр. чл. 321, ал. 2 от НК. По НОХД № 599/2016 г. по описа на СпНС са проведени повече от 20 съдебни заседания, като почти на всяко от тях (с изключение на заседанията на 21.05.2018 г. и на 04.07.2018 г.) Л. М. се е явявал лично. Съдебното производство пред СпНС е приключило след три години: на 06.03.2019 г. е постановена присъда, с която М. е оправдан и по двете повдигнати обвинения. Срещу присъдата в тази част протест от ПРБ не е подаден.

Въз основа на тези доказателства по делото доказателства съдът приема за доказано деянието, от което ищецът твърди да са му причинени вреди, с което са осъществени две от предпоставките за уважаване на предявения иск - повдигнато обвинение в извършване на престъпления от общ характер и влязла в сила присъда, с която ищецът в настоящото производство е признат за невиновен в извършването им.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно искането на ищеца за ангажиране на отговорността на ОД на МВР – Стара Загора. Всички действия на разследващите полицаи са извършени в изпълнение на задължителни за тях указания от прокурор при ОП – гр. Стара Загора. Различен извод не произтича от цитираната в уточнителна молба от 05.07.2023 г. съдебна практика. По всяко от посочените в молбата дела отговорността на служители в структурите на МВР почива на правомощията им по НПК (отм., ДВ, бр. 86/28.10.2005 г., в сила от 29.04.2006 г.). Така, в определение № 1034/26.09.2011 г. по гр.д. № 415/2011 г. на ВКС, III г.о., с което не е допуснато касационно обжалване на решение № 857/15.11.2010 г. по в.гр.д. № 617/2010 г. по описа на САС, ВКС се е позовал на установените по делото факти: дознател е привлякъл като уличено лице пострадалия и е изпращал на компетентната РП производството с обвинително заключение. По същия начин ОД на МВР е пасивно легитимирана да отговаря и когато

органите на дознанието са образували полицейско производство, уличили са лицето в извършване на престъпления и са взели мярка за неотклонение по реда на чл. 152а, ал. 3 от НПК (отм.), изпратили са дознанието на прокурор с мнение за предаване на съд. Такава е била фактическата обстановка, въз основа на която с решение № 316/20.04.2010 г. по гр.д. № 503/2009 г. на ВКС, III г.о. ОД на МВР е осъдена солидарно с ПРБ.

При действия на органи на дознанието по НПК (отм.) е прието, че съответната ОД на МВР е легитимирана да отговаря, защото принудата по отношение на уличеното лице е упражнена в резултат на решения на тези органи. Цитираните в молбата от 05.07.2023 г. съдебни актове са свързани с вреди от действия на органи на дознанието: разпореждане за довеждане на заподозрения за разпит, призоваването му като уличено лице, вземане на мярка за неотклонение, както е установено в производство, приключило с определение № 930/24.08.2010 г. по гр.д. № 459/2010 г. на ВКС, IV г.о.

Процесното наказателно производство, приключило с оправдателна присъда, постановена на 06.03.2019 г., се е развило по правилата на действащия НПК. Разследващите органи действат под ръководството и надзора на прокурор (чл. 52, ал. 2 от НПК), а писмените указания на прокурора до разследващия орган са задължителни и не подлежат на възражение (чл. 197 от НПК). Само в изрично посочени хипотези могат да извършат действия, представляващи основание да се ангажира отговорността на съответната ОД на МВР – принудително довеждане по чл. 71 от НПК, извършване на действия по чл. 212, ал. 2 от НПК, със съставяне на протокол за които се счита образувано досъдебното производство, привличане на обвиняем по реда на чл. 219 от НПК. В настоящия случай се установи единствено, че разследващите полицаи са автори на две постановления: от 16.08.2011 г. и от 16.01.2013 г. Първото е постановено по изрично писмено указание на прокурор при ОП – гр. Стара Загора от 15.08.2011 г. за привличане на Л. М. за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3 от НК. Привличането и за престъпление по чл. 302 от НК с постановлението от 16.01.2013 г. е след доклад на двама прокурори при ОП – гр. Стара Загора. Извършените от разследващи органи при ОД на МВР – Стара Загора процесуални действия са единствено и само в изпълнение на задължителни указания на наблюдаващия прокурор. Затова за вредите на ищеца от действия срещу него на етапа на досъдебното производство легитимирана за отговаря е

ПРБ.

Лицето, срещу което е образувано наказателно производство, търпи вреди от проведеното срещу него наказателно преследване и в случаите, когато досъдебното производство е образувано срещу неизвестен извършител при достатъчно данни за извършено конкретно престъпление, което единствено ищецът би могъл да извърши. В този случай той търпи вреди от момента, в който е узнал за образуваното наказателно производство за конкретното престъпно деяние. В този смисъл е решение № 50009/08.02.2023 г. по гр.д. № 932/2022 г. на ВКС, III г.о. и цитираната в него съдебна практика.

В случая ДП № 459/2011 г. е образувано за престъпление по чл. 302, т. 1, пр. 1 вр. чл. 301, ал. 1 от НК срещу неизвестен извършител. Към 28.06.2011 г. не съществува известност, нито предположение, че Л. М. е сред лицата, които са съпричастни към престъпната дейност. До 15.08.2011 г. спрямо ищеца не са предприемани никакви процесуални действия, от които да узнае за наказателното производство. В медийните публикации от 16.07.2011 г. М. не е посочен поименно, а и към тази дата не е сред арестуваните 15 служителя на ДАИ и АПИ за подкупи.

Ищецът е идентифициран като участник в организирана престъпна група за изнудване и подкупи в публикация от 16.08.2011 г. Посочени са първото му име – Л. и инициал на фамилията му – М. Обществеността е уведомена за задържане на М. с прокурорско постановление за 72 часа.

При наличие на оправдателна присъда по воденото срещу ищеца наказателно производство, без съмнение за него са произтекли неимуществени вреди, чийто размер съдът следва да определи по справедливост, съгласно § 1 от ДР на ЗОДОВ вр. чл. 52 от ЗЗД. Приложимите критерии са свързани с тежестта на обвинението, продължителността на наказателното преследване (досъдебната фаза и поддържането на обвинение в съдебната), личността на увредения, настъпилите промени в обществения статус и репутацията на лицето, негативното отражение в резултат на воденото наказателно производство върху душевното състояние на обвинения, извън неизбежно следващите се по човешка презумция вреди, свързани със страх от неоснователно осъждане, засегната чест и достойнство, неизбежни ограничения в личния, обществен и професионален живот.

Негативните последици върху личността и психиката на обвинения в извършване на престъпление се подразбират от естеството на извършените спрямо него наказателно-процесуални действия. Неминуемо е привличането към наказателна отговорност за извършени умишлени престъпления от общ характер да породи страх у обвиняемия от осъждане.

На Л. М. е било повдигнато обвинение и е оправдан за извършване на две престъпления, като за участие в организирана престъпна група, създадена с користна цел и в качеството му на длъжностно лице се предвижда наказание лишаване от свобода от три до десет години, а за престъпление по приемане на дар под формата на пари, които не му се следват, за да не извърши действие по служба - лишаване от свобода до шест години, глоба до пет хиляди лева и лишаване от права за заемане на определена държавна или обществена длъжност и за упражняване на определена професия или дейност (чл. 301, ал. 4 от НК). По тези две обвинения е постановена оправдателна присъда, но по предходните два обвинителни акта представители на ответната ПРБ са повдигали и внасяли в съда обвинения в реализиране на квалифицирани състави на подкуп от М.. По тях наказанията са, освен лишаване от права по чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 от НК, и лишаване от свобода от три до десет години и глоба до 20 000 лева.

Наказателната репресия спрямо М. е продължила седем години и седем месеца. С постановление на прокурор при ОП – гр. Стара Загора ищецът е бил задържан за 72 часа, но не е търпял каквито и да било мерки за процесуална принуда. От привличането му като обвиняем на 16.08.2011 г. до влизане в сила на оправдателната присъда ищецът е изпитвал страх от неоснователно осъждане в умишлено извършени престъпления, които са тежки по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК. Съгласно чл. 412, ал. 2, т. 3 от НПК, присъдата влиза в сила от изтичане на срока за обжалването ѝ, когато не е подадена жалба или протест. Безспорно се установи, че срещу присъдата в частта, в която Л. Г. М. е оправдан и по двете повдигнати обвинения протест не е подаден. Следователно, след изтичане на 15-дневният срок за обжалване на присъдата на 21.03.2019 г., на 22.03.2019 г. тя е влязла в сила.

Характерът на негативните последици за общественно-социалния живот на ищеца се установяват от показанията на свидетеля С.С.. Разказва, че докато траело наказателното производство дядото на М., с когото се

познавали, се обаждал на С. да се оплаче, че Л. не е добре, че се е сринал физически и психически и не желае да се среща с хора. Л. се притеснявал, че ще го осъдят и накажат с лишаване от свобода. В село Кортен, където Л. израснал, се носели слухове, че той е престъпник и ще си получи заслуженото. В медиите т.нар. операция „Спокойствие“ била огласена. От средствата за масова информация всички разбрали за получени от М. и колегите му 70 000 лева. Приятелката на М., както и голяма част от приятелите му се дистанцирали от него. Самият свидетел търсел ищеца, включително да го успокои, че ще се докаже невинността му, но той не му отварял вратата и не отговарял на обажданията му. М. трудно понасял обидите и насаденото у хората убеждение, че е виновен. Отслабнал физически и имал болнав вид. Подкрепа получавал само от някои от близките си. Преди да се внесе обвинителен акт в съда Л. се успокоил, но началото на съдебното производство отново променило поведението му. След постановяване на оправдателна присъда през 2019 г. състоянието му се подобрило. Започнал работа в митницата в гр. Свиленград. Имал приятелка, с която живеели заедно. Възстановил контактите с някои от приятелите си.

Естествена реакция е ограничаването на социалните контакти на незаконно обвинения поради чувството на срам, обида и унижение. Променени са ежедневието, личният живот и самочувствие на 28-годишния М.. Създадени са за продължителен период от време затруднения в комуникацията му с околните. Медийната популярност на обвинението е предизвикала непреодолимо чувство на безсилие у М.. Причисляването му към група от длъжностни лица, създадена с користна цел, едновременно с обвинения за получавани подкупи във връзка със службата му е хвърлила петно върху безупречната репутация на ищеца. Преди 2011 г. той не е имал каквито и да било престъпни прояви или съмнения за извършване на такива, ползвал се е с добро име и уважение сред близките, приятелите и колегите си. Привличането му като обвиняем за престъпления във връзка със службата му е породило страх от неоснователно осъждане. С особен интензитет е търпял вреди при внасяне на обвинителни актове в съда. Преди постановяване на оправдателна присъда по НОХД № 599/2016 г. по описа на СпНС три пъти са внасяни обвинителни актове срещу него, като два пъти са връщани поради допуснати от обвинителя съществени процесуални нарушения. Прокуратурата, чрез своите представители, не влияе върху срока на

разглеждане на делото в съдебната фаза. Нейна е функцията обаче по повдигане и поддържане на обвинението до постановяване на оправдателна присъда от състава на СпНС. Действията по наказателно преследване по изрични указания на прокурор при ОП – гр. Стара Загора са сложили началото на процес, който закономерно се развива в съдебната фаза. Затова и отговорност за изначално неоснователното обвинение носи прокуратурата, включително за вредите през целия срок на наказателното производство, и особено при внасяне на непрецизирани обвинения. Опитите на М. да се ускори разглеждането на наказателното производство са останали без успех. С определение от 10.03.2015 г. по ЧНД № 263/2015 г. (справка на л. 35 от делото) съдът е определил тримесечен срок на СП да внесе в съда обвинителен акт, предложение за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, споразумение за решаване на делото или да прекрати наказателното производство по отношение на Л. Г. М. за престъплението по чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 от НК. Същевременно, новината за обвиненията е намерила широк отзвук в обществото. През август 2015 г. тя е била публикувана и на официалния сайт на прокуратурата, а позовавалите се на нея журналисти са я довели до знанието на обществеността.

У близките и приятелите на ищеца е възникнало естествено съмнение за извършени от М. престъпни действия във връзка с работата му, след като е намерено основание да му бъде повдигнато обвинение. Разликата между обвинение в престъпление и влизане в сила на присъда, с който е признат за виновен в извършването му, не е отчетено при формиране на отношението на околните към ищеца.

Внесеният за трети път през март 2016 г. обвинителен акт е бил разгледан от СпНС и на 06.03.2019 г. е постановена присъда. За три години са проведени повече от 20 съдебни заседания, като нито едно отлагане не е било по причина, лежаща в поведението на М.. Подсъдимият стриктно е изпълнявал задълженията си за явяване в съдебните заседания. Всяко участие е съпроводено с притеснение и страх, подсилени и от медийното оповестяване за съдебната фаза на процеса. В тази насока са публикации от 06.08.2015 г., 07.08.2015 г. и 03.10.2016 г., като във всяка от тях Л. М. е посочен с лично и фамилно име. Източник на новините от 2015 г. са публикации в електронния сайт на ПРБ.

До влизане в сила на оправдателната присъда М. умишлено е ограничавал контактите си поради срам и неудобството да обясни, че е невинен и опасността това да се приеме като оправдание от околните. Негативните емоции са повлияли на здравето му, макар и без тежки последици.

По отношение на някои професии, към които обществото дължи респект и уважение, и поради това има завишени изисквания за почтеност и професионализъм, естествено и логично е незаконното обвинение да засяга в по-голяма степен личния и професионален живот на лицата, които ги упражняват. С повдигането на обвинение за извършени престъпления в областта на тяхната професионална реализация се засягат и професионалните им качества. Затова и създадените при наказателното преследване неудобства и притеснения имат по-силно отражение върху негативните изживявания на упражняващите такива професии, а това е от значение при определяне на размера на обезщетението. В този смисъл е решение № 319/17.11.2015 г. по гр.д. № 2829/2015 г. на ВКС, IV г. о.

Дискредитирането на ищеца в обществото като професионалист в неговата област несъмнено се е отразило на психическото му състояние. Установи се от събраните по делото гласни доказателства, че М. е успял да се стабилизира психически. След оправдаването му по повдигнатите обвинения се е успокоил и е съумял да се върне към обичайния си начин на живот – започнал е работа в държавно учреждение и е заживял с приятелката си. Затова и съдът приема, че липсват трайни и тежки последици от обвиненията на ищеца в тежки умишлени престъпления. В значителната си част нанесените от наказателното преследване срещу М. вреди са поправени.

По отношение на ищеца не е прилагана мярка на процесуална принуда и правото му на свободно придвижване не е било ограничавано.

При отчитане на релевантните критерии за определяне на справедлив размер на обезщетението за търпените от М. неимуществени вреди, съдът намира иска за основателен до размер на сумата от 10 000 лева. Тя съответства и на съдебната практика по аналогични случаи (решение № 182/05.12.2016 г. по гр.д. № 1331/2016 г. на ВКС, III г. о., решение № 79/17.07.2018 г. по гр.д. № 2034/2017 г. на ВКС, IV г. о. и др.). Сумата от 10 000 лева репарира в относително пълен размер търпените от Л. М.

неудобства и притеснения от воденото срещу него наказателно производство. Като база за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди съдът съобразява и икономическия растеж, стандарта на живот и средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на увреждането, както и обстоятелството, че осъждането на ПРБ да обезщети незаконно обвинения само по себе си също има ефект на репарация. Размерът на обезщетението не следва да бъде и източник на обогатяване за пострадалия.

Законната лихва върху определеното от съда обезщетение се дължи от датата на влизане в сила на присъдата – 22.03.2019 г. до окончателното им изплащане. (т. 4 от ТР № 3/2004 г., тълк.д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС) – 28.12.2017 г.)

Своевременно, в отговора на исковата молба, ПРБ е възразила за погасителна давност на акцесорната претенция за мораторна лихва. Искът е заведен на 10.04.2023 г., видно от датата на пощенското клеймо, поради което до 10.04.2020 г. вземането за лихва е погасено по давност, на основание чл. 111, б. „в“, пр. 2 от ЗЗД. Такава се дължи за период от три години преди датата на завеждането на исковата молба – от 10.04.2020 г.

При този изход на спора и съгласно чл. 10, ал. 3, изр. 1 от ЗОДОВ ответникът ПРБ дължи на ищеца възстановяване на заплатената държавна такса.

На ищеца е оказана безплатна правна помощ, поради което на адв. Ч. се дължи адвокатско възнаграждение съразмерно на уважената част от иска. На основание чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/2004 г., следва да се присъди сумата от 865 лева.

Разноски претендира ответникът ОД на МВР, по отношение на когото искът е отхвърлен. Същите се изразяват в юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 25, ал. 2 вр. ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ и при съобразяване характера на спора, броя на проведените съдебни заседания и извършените съдопроизводствени действия, съдът определя възнаграждението в размер на 450 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ, Прокуратурата на Република България, с адрес гр. София, бул. „***** да заплати на Л. Г. М., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. „***** сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от обвинение в тежки умишлени престъпления, по които е постановена оправдателна присъда на 06.03.2019 г. по НОХД № 599/2016 г. по описа на СпНС, ведно със законната лихва от 10.04.2020 г. до окончателното изплащане, като отхвърля иска за горницата до пълния предявен размер от 100 000 лева, за присъждане на законна лихва от 22.03.2019 г. и за солидарно осъждане на ОД на МВР – гр. Стара Загора с Прокуратурата на Република България да заплати на ищеца сумата от 100 000 лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, Прокуратурата на Република България, с адрес гр. София, бул. „***** да заплати на Л. Г. М., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. „***** сумата от 10 лева държавна такса.

ОСЪЖДА, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв., Прокуратурата на Република България, с адрес гр. София, бул. „***** да заплати на адв. С. М. Ч., с адрес гр. Стара Загора, ул. „*****, офис „Е“ сумата от 865 лева адвокатски хонорар за производството.

ОСЪЖДА, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, Л. Г. М., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. „***** да заплати на Областна дирекция на МВР – Стара Загора, с адрес гр. Стара Загора, ул. ***** сумата от 450 лева юрисконсултско възнаграждение за производството.

Решението може да се обжалва пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____